

Juuruse jõuluseov.

H 106

Tegelased:

Foulavana

Juuruse.

Õpetaja (unearja).

Inglisene.

Clarks.

Uus 8-3,

Nõmme

Telef 516-47.

PEDAGOOGIKA
ARHIIVMUUSEUM
FOND K43576

1. etteaste.

Fukukene istub oma töölaua ääres ja kirjutab
hoolega, närib siis sulipead, vaatab utesst, haigu-
tab, kirjutab jälle. Natukese aja järel siutab ta
ringutades mõlemad käed ^{välja} ~~st~~ ja haigutab „nii et
tõualund ~~ingisevad~~“ kas või hinge seest välja?”

Fukukene. U—oohh! Küll ma olen väsinud!

[Vaatleb oma tööd]. Kas ei ^{aita} ~~piisa~~ juba?

Kust kohalt ma siis õieti algasin?

[Otrib vikust]. Siit utesvalt. Kirjand peal vähe-
malt 2 lehekülge piix olema, ütles härra ^{Lepik} ~~Franke~~.

[Vangutab kervalt pead, vaadeldes kirjandist].

Ei ole lootustri! Ometi olen ma juba nii õudsalt
palju kirjutanud.

[Ohates]. Kui ma ometi nii kauas välja ei oless
jäänud!

[Vaatab uuesti vikust]. Ma ei tea ka, mis riid veel
peendub, ma olen ometi kõia tähtsa juba jutustanud.
Milles peab küll kirjand nii piix olema!

[Otsustamult]. Ma kirjutan veel ^{lehmatera toidust} ~~raamat~~ ja siis on
lõpp.

[Kirjutades]. ^{Siis} ~~Alahast tikasse saapade ja kingi~~ — Ja
vajab vähe toitu, mis ta kord on söönud, sööl ta ikka

jälle uuesti, ust et ta kõike mäletseb, seni kui võht käis on.
~~— ja mina vanaemal — on ka lehm. "Rohkem ma ei tea."~~

[Danel vihu kinni ja pistab oma mappi].

See on siis valmis! Noh, jumal tänatud. Alla
 leian, et see on juba liigagi pikk.

[Haigutades]. Ja üldse, kui mina olen sinu õpetaja,
 siis ei tohiks mitte ühki poissi mulle kauem kui
 pool tundi kirjutada, ühksõna, olen see kirjanduse
 ettevalitus. Siis jääsid veel ära ja ka ne igapäevase
 vigade parandamine.

[Ta on vabepeal nibe vihu mapist välja võtnud ja
 avab selle rääkimise ajal]. (Siis ei tees õpilane
 ka viga vigade parandamisel ^{Siis} ei pruugis ^{õpilane} selle
 all kannatada nagu mina — südame tül kahtluse,
 kui sa mõtled sellele.)

[Ta on kätt, millest ta räägib, võtust üles leidnud,
 ja tippleb edaspidise kõneluse joonsele innukalt
 sellega]. Ei, seda ma ei oleks härra ^{Ku} Lepiste'ist
~~arvanud~~ ^{uskunud}: ainult sellepärast, et vigade parandusepärast
 seitsme viga tegin, jättis ta mu kinni terveks tunniks.
 Selle ^{pärast} ei taha ma aga ka midagi enam härra
 Lepiste'ist teada. Muudu kiidab ta mind alati ja
 ütleb, et ma olen vähe ja mind kirjutab alla, et ma
 olen hooletu.

x [Peneb viheselt vihu kinni]. Aga ma kirjutasin juba jõuluvanaale. Ja kui ~~ta~~ ^{ta} kõi võib, rapa alati räägitan, siis peab ta mulle seekord jõuluvana ^{uue} ühe õpetaja kinkima. Kuhu ta härra Lepiste ^{kui} peneb, see on mulle üheksa.

[Vihe on vahelpeal mappi rännanud, juuresolek korral veel mappi lahti, toetab peab kätte ja vaatab mõtlikult tühjusesse]. Ma olen kuulnud (räägitanud) et olvad niisuguseid ehtsaid õpetajaid, kes ei nõuagi, et peab õppima. Siis on õpilastel tore elu ja nad ei pruugi kerele lehevalgedes pikkuksi töid lehma ühe välja mõelda. Niisuguse õpetaja peab jõuluvana mulle kinkima!

[Ta võib jälkmapis ja haigutab & valjusti].

Küll ma olen väsimud!

[Ta on lugemise lauale pannud, nappi laua alla libiseda lasknud ja avab lugemise].

See rumal luuletus on meist ka veel pähe õppida.

[Ta on selle leidnud].

(Kui ma omegi varem oleksin aland.)

[Toetab pea mõlemale küünarnukile ja loeb õpilaste paraselet.].

Õhtu päike. [Haigutab]. Küll ma tahaksin voodis olla!—

[Loeb ^{valjust} kõvasti ja monotoonselt].

„Õhtu päike, puista kulda
Üle metsa, muru, maa;
Puista kõnet pilve põue—
Minu südamesse ka!”

[Vairsemalt ja kiiremini, peast].

„Õhtu päike, puista kulda
Üle metsa, muru, maa;
Puista kõnet pilve põue—
Minu südamesse ka!”

[Otsib raamatust, haigutades]

Minu südamesse ka...

[Jälle kõvasti ja õpilaspäraselt, nagu ülal].

„Mletis siis heidab une sülle,
Muru magab rahuga,
Pilu ja minu süda sala
Mõnda tõtvad kaebama!”

[Peast, kiiremini].

„Mletis siis heidab une sülle,
Muru magab rahuga,
Pilu ja minu süda sala
Mõnda tõtvad kaebama!”

[Raamatust]. Rääkivad õnnest, rõõmusest, rahust,

Valgusest valgeist ilmadest,

Kuni paneb uni peale

[Haigutab kõvasti]

Neil ka pehmet kolmasest.

[Peast, jube poolunes]

Kuni paneb uui peale...

Kuil... ka... pehmet... hõlm....

[Ta ^{pea} lauale vajunud ja ~~ta~~ magab kõvasti]

2. etteaste.

Väiru on kuulda ainult Fuxukese korrapäraseid hingetõmbeid. Süs tuleb jõuluvana; hemale järgnult üks ingliskene.

Jõuluvana. Tõepoolest, veel mitte magama läinud!

[Ingliskesele].

Nähtavasti ei suutnud ta jälle oma mõnge õigel ajal lõpetada. Ja koolitöödega ^{algata} ~~alata~~ muidugi alles hilja õhtul.

[Ta astub magava poisi juurde ja paneb oma käe ta õlale].

Hoi, Fuxukene! Jõuluvana on siin!

[At Fuxukene ei liiguta end].

Kui kõvasti ta magada võib!

[Fuxukene pomiseb unes midagi arusaamatut].

Jõuluvana [kuulatabades].

Miss on lahti? Kas ta ei ütle midagi? X

[Fuxukene pomiseb jälle unes].

Vait!

[Ta püüab kõigest jõust Fuxukese sõnadest aru saada].

mitte ei saa aru, mis ta tahab.

Inglisene [On teiselt teiselt kuulatanud].

Ta ütles ikka: „See ei olnud ilmsi hõrra lepitsest!”

Jõuluvana [naerdes] Näib, et see on ta airus mõte
nii. Ta on asja õige südamesse võtnud.

[Jukusele]. Jukuse, kuule, ma just sellepärast
tulengi. Ma tahtsin asja natuke kaalutleda.

Inglisene [pöörab veidi Jukuse poole].

Vaata, Jukuse, jõuluvana on siin!

[Jukuse pea vajub jälle lugemikule tagasi]

Jõuluvana. Seal ta magab niiid lugemikul!

Inglisene. Ta peab kindlasti veel oppima.

Jõuluvana. Daka lugu!

Inglisene. Jukuse! [Jõuluvanale] Ta ei kuule!

Jõuluvana. Las' ta magab edasi. Ma kirjutan
talle.

[Ta paneb kirjapaberil lauale pööratud laua äärde].
Nü. ulata mulle niiid Jukuse sulg.

Inglisene. Siin see on. Ja siin on Hindipott.

Jõuluvana [Akeb asjatuid katseid Jukuse sulga
kirjutada]. Näh, see sulg ei taha juhtu kuudagi töötada!

[Vaatleb ude]. Imeline sulg tõepoolest! Ja siis
imestatase veel et kui poisid nii hirmsasti
määrivad. Täiesti roostetanud ja lõhki ka veel.

[Mõne kätte järele viimaste sonade ajal, saab ta hakkama kirjutamisega, kuigi raevaliselt. Jõuluvana kirjutab midagi Jukusele kirja alla.]

Inglisene [~~raat~~ ^{sule} otsib Jukusele koolitarvete hulgas].
Peab ma ~~ist~~ uue (otsima)?

Jõuluvana [kirjutades]. Ei ole vaja, juba laheb. ^{Jukusele}
Nü peab seda hoidma. ^{Jukusele} Põisid võid aga jätta
nõu piparkoogi tervetusena jõuluvanalt.

Inglisene [rõõmsalt jõuluvana kätt otsides].
Sõnolaadiga?

Jõuluvana [kirjutades] Ah, ükskõik. Mis sa just
parajasti jahitud leidma.

Inglisene [paneel Jukusele suure piparkoogi; sü-
damlikult] Noh, Jukusele; Saad nõi eriti korda.

Jõuluvana ~~See~~ ^{küll?} Oieti on see liiga suur. Nü,
pane kiri sinna alla. [Hakkab minemaks valmistuma]

Jukusele [võrdlemisi segaselt unes]

Uus õpetaja

Jõuluvana. Kas ta hakkab ärkama?

Inglisene. Ei, ta magab edasi ja räägib ainult
unes. "Uus õpetaja...", muud ma ei saa aru.

Jõuluvana - [inglisele] ^{oh, see küll} (Tule, läheme.

[Lõpetab veel kord Jurese pead].

Maga, nemal ^{Jurese} ~~paari~~! Nägemiseni!

[Jõuluvana ja ingelkene lahkuvad].

3. etteaste.

Jälle paus, mille kestel Jurekene, unenäost rahutuks tehtud, pead sinna-tanna pillub. Siis astub häälitult sisse õpetaja unekuju, jääb seisma, lateneb, jääb seisma. Õpetaja on pikk ja kõhn ja rõivastatud kitsasse musta vlokonda, mis on xeni ~~kaelani~~ kaelani kinni nõõbitud; ta kannab suuri, mustade raamidega prille ja unekuju on ta kõrgi ta olemuses midagi hüppelist, hirmuäratavat. (Hoidutagu siiski maitselate liialduste eest).

Õpetaja. [Ettevalutatud vlokchaga, vahil ainult liikumatult lebavat Jurest. Pits Venitatult, tungivalt, võikate vokaalidega lausete vahel].

Kas ei tea sa kord juba üles tõusta, palun!
[Jurekene liigub end rahutult unes].

Õpetaja. Sina seal! Kas ei tea sa, kuidas sa pead käituma?

[Tuleb lähemale]. Mis peab korralikult ja hästikarvatatud poiss tegema, kui ta õpetajat märkab?

[Jukukene püü teel kinniste silmadega asjatuud katsed
ilaseks tõsta].

Õpetaja. Nao, verdi kiiremini!

Jukukene [Tostudes sirgelt kinniste silmadega].

Ma olen ju nii väsinud!

Õpetaja. Mis sa ütlesid. [Tahab näenust lõhkeda].

Ta on väsinud!! Jaa, need modernsed lapsed!

[Hüpnootiseeritud^{va} jõuga, väga aeglaselt].

Nii siis, kas sa ei suutaks mitte üles tõusta?

[Jukukene on nagu võimad jõud üles tõstnud. Ta
uisab tükikeses, kinniseil silmil].

Jukukene. [Kramplikult silmalauget lahti kiskudes,
ilma silmi oneti avamata].

Ma ei saa ju silmi lahti.

Õpetaja [mitte ebalakselult]. See jäta juba minu
hooleks!

[Järske sooväelises komandotoonis]. Valvel
mis! Kõndid koondada!

[Jukukene ^{taidab} vapalt, teeb silmad järske ~~lahti~~ pöörami
lahti ja ~~teeb~~ automaatselt rõu, mis õpetaja
komandeerib]

Õpetaja [Heatahtlikult]. Noh, näed sa, muid kahe-
vad silmad juba lahti.

[Müristavalt].

Sirgelt seista, nagu sõdur! Rind välja!! Kõed kõvale!

[Käib ümber ^{valvel} ~~stegelt~~ seisva juukses ja vaatab teda just
nülgist]. Nii! — Istuda! — Seeska! — Ist! — Seis! —

[Sõbralikult]. Noh, kas sa veel oled rätinud?

[Jukukene] [Sõbralikult]. Ei, tänan; nüüd on juba
möödas. Ma ~~pean~~ ainult imestama

Õpetaja. Imestama? Mille üle?

Jukukene [suuril silmil oma ümber vahtides].
Mulle näib kõin nii võõrastar ja imelik. Ja
rabandage, kes Teie siis olete?

Õpetaja [Sõbralikult]. Ma olen uus õpetaja, mu
poeg.

Jukukene. Te tulete juba nüüd?

Õpetaja. Jaa, täna juba.

Jukukene [võimsalt]. See on kerra. Siis saadab Teid
jõulewana. Kuidas Teie nimi on?

Õpetaja [järsku jälle ebasõbralikult]. See ei puutu
sinusse. Sa pead (lihtsalt „härä õpetaja“ mulle) ütleva.

Jukukene. Jaa, häräõpetaja.

[Vaatab heitunud ringi]. Kus on siis teised lapsed?

Õpetaja [närviliselt]. Jäta juba küsimused.

[Hüpnootiseerivalt]. Sa oled vahelpeal juba jälle vint
unustanud, kuid õpilane peab teisma.

[Müristavalt]. Pea piisti! Hõrgemalt! Kõnnad konna!
Silmad süü ja mitte liigutada!

[Jukukene tõidab kõik käsulused, kuid ei saa lõpuks naenu hoida].

Õpetaja [valjult]. Miks sa naerad? Mis on selle põhjuseks?

Jukukene [püüab tohixeks jääda, kuid ilma mitte päris tagajärjekalt^{tult}]. Mulle näib nii kismas kole naljaks, et ma siin nii reisma pean.

Õpetaja. Lollus!

[Värske raheaja järele ametlikult]. Kuidas su nimi on?

Jukukene [viisakalt]. Jukukene.

Õpetaja. See pole kellegi nimi.

Jukukene. Siiski, nii mind hüütakse.

Õpetaja [kannatamatult]. Misugune nimi su ristimis-tähele on?

Jukukene. Johannes Mänd. Kuid Jukukene on ~~minu~~ ^{minu} hüüdnime mind.

Õpetaja. Võib olla kodus, aga mitte koolis.

Jukukene [kurvastatult]. Härra Lepix ütles ka alati Jukukene.

Õpetaja. Kuidas härra Lepix sind hüüdis, see ~~on~~ on mulle ükskõik. Mina klliseid nimesid ei tarviita.

[Asjalikult]. Nüüd võta oma koolitööd välja.

[Jukukene istub ja võtab oma mapit].

Õpetaja [mitte elasooralikult]. Istu sirgelt! Mis sa tänases on valmistanud? Vasta mulle, Ja-han-nes! ~~Minu~~ ^{Minu}

Jukkene [kõgeldes]. Härra — hin — härra õpetaja...
[Usaldavalt]. Ah, teate. Härra Lepikule meil ei
võlunud kunagi nii. Me ütlesime „härra ^{Lepik} ~~õpetaja~~“
ja mitte „härra õpetaja“. See oli nii lihtne. Ma
liian, et niimoodi rääkida on palju rassem.

Õpetaja [asjalikult]. Sa räägid juba liige palju,
mu armas. Jäta nüüd lobisemine! Meil tahame
süüa tööst tööd teha. Oli sul midagi tänaseks
kirjutada?

Jukkene [kartlikult]. Jaa, härra õpetaja. Kodune
kirjand.: Lehm.

Õpetaja [vaimustatult]. Lehm!! Suurepärane loom!
Lase kuulda!

Jukkene [võib veel kinni hoides]. Härra Lepik
arvas, et nimelt, et kirjand peaks 2 lehekülge
pikk olema. Täiesti nii palju ma just ei saanud.

Õpetaja [õiglase pahameelega]. Mis?! Selle üli-
tähtsa looma üle ei kirjuta sa kahte lehekülgegi?!
20 lehekülge peaks minu arvamus järel kirjutama.

[^{Täis} Vaimustust, kiiresti]. Liik, nimi, välimus, sisemine
ehitus, kõrge väärtus —

[Pahameelega] Ja mitte kaht lehekülgegi? Kuulmatu!
Sa alga ja kühbaralt!

[Hauahäälel] Hääene end, Jokaan - kes!

Juurkene [surutult]. Ma püüdsin omegi kõigest ^{jõust.} ~~väest.~~

Õpetaja [valjult]. Vaiki! Homseas kirjutad sa suuredeva osa. Me võtame selle läbi. Elva oma viha ja loe ette, mis sul on!

Juurkene [kõhatab; rääib väga tõsiselt ja selgelt].

Lehm. Lehm on imeja loom ja majaloom.

Ta on igal pool. On tõpranahaga üle tõmma-
tud. Taga on tal saba...

Õpetaja [vahel segades] Sabaga algada sa!

Mingit korda ei ole nende poisipõnnide juures!

Kuid loe edasi! Ma ei taha sulle vahel
segada. Pärast räägime tervest kirjandist korraga.

Juurkene [loeb kovalikult, kuna õpetaja saadab
Juurkene ettekannet mitterahulolu ja meeleheite

2) märasdega]. Taga on tal saba, mille otsas on
pintsel, sellega ajab ta kärbsed ära, sest need
võiksid piima sisse kukkuda. Ees on pea,
kus kasvavad sarved küljes ja lõuad
ammumiseks. All ripub lehma küljes piim,
see on tõmbamiseks sisse seatud, kui teda
sikutada, siis tuleb piim välja. Piim ei lõpe

ialgi otsa, lehm teeb teda ikka rohkem,
 kuidas ta seda teeb, ei ole meie veel läbi
 võtnud. Lehmale on peen lõhn, seda
 tunneb juba eemalt, sest ta teeb maaõhku.
 Lehma mees on härg. Ta näeb täpselt
 samasugune välja nagu lehmgi, ainult
 tal ei ripu piima kõhu all. Sellepärast
 ei olegi ta imejaloos ja teda tarvitata-
 se tõuks. Härg on söimur^{õna}. Lehm elab
 rohust ja kui rohi hea on, teeb ta head
 piima, ja kui rohi halb on, teeb ta halba
 piima, ja kui müristab, lähel ta
 hapuks. Ta vajab vähe toitu, mis ta
 kord^{on} söönud, sööb ta ikka uuesti, sest
 et ta kõike mäletseb, seni kui köht täis
 on. Rohkem ma ei tea.

Opetaja. Üks. Hämmiselt ^{nõrk} ~~puudulik~~!
 Alqvest lõpuni võimatu!

Juukene [pettunud]. Terre kirjatis?
 ja ma mõtlen, et ^{all} ~~ta~~ on kaunis kena ja
 ma saan ^{alle} ta eest „kaunis hea“ nagu elmisel
 korral.

Õpetaja [on viku oma kätte võtnud]. Nüsegune vilets töö! See on skandaal! See näitab siin peab lehm olema? Ja oleks see veel mõistlikult tehtud! ^{Kogu} ~~Tas~~ töö ei ole mingisugust korda!

[Jukukene hakkab salaja nuusuma].

Õpetaja [mitte elasobralikult]. Paarad ei aita midagi.

[Koraga jälle komandotaonis]. Käed kokku panna! Nõu tuge toetuda!! Jaa, nii peab istuma. Kas härra Lepin teile seda ei õpetanud?

Jukukene [jälgis vapralt, kuna ta pisarad valvalt alla neelab] Ei, istuda võisime me, kuidas tahtsime, kui me aimult ei müranud. Aga isalt olen küll kuulnud, et nad nii pidid istuma.

Õpetaja [rahuldatuselt]. Nii siis, istu singelt ja kuula!

[Sisendavalt]. ~~Lõpp~~ peab algama.

[Kõritatult]. Missugusse liiki ehk perekonda kuulub lehm?

Jukukene [julgeks kaotanult]. Missugune lehm?

Õpetaja [kannatamatult]. Üldse, lehm.

Ja koost hõrgast ei või ka nii jääda.

[Otsib vihust ja loeb ette, iga sõna esote tõstes].

"Lekma mees on hõrg" — kuidas see sobab!

[Käib taas ärritatult edasi-tagasi, käed juuruse vihuja seljal. Juuruse vaatab talle ahastades järele].

Et siin terve tunni peab raskama vihe ainsa kirjandi labiautamisega!

[Väl mõjuvamalt]. "Lekma mees" — kas sa siis ei ~~saad~~ aru ei saa, et see ei sobi?

Juuruse [peaegu nuttes]. "Lekma abikaasa" ^{on} ~~tundub~~ nii võõrastav.

Õpetaja [lõua juurde tagasi pöördudes].

Nii see ei lähe. Nii me ei jõuagi lõpuni. Siin sa istud ja ei tea lihtsaimaidki asju. Mina ei voi sulle ometi kirjandit kirjutada maksata! Mõttele komseks järele, kuidas peab ütlema.

[Avab vihu ja näitab ühele kohale].

[Kännatamatult]. Mis sa siin väapid lekma ~~vih~~ st ~~est~~ ~~hoiduajadest~~? Kuidas on sellega lugu, mis?

Juuruse [pisarad reedates]. Hei õpetaja, Teie küsite ~~ma~~ ikka ainult mind. Te peate ometi ka teisi

küsimä! [Meelheitlikult]. Kus on siis teised?!

Õpetaja [ametlikult]. Meil on vaheaeg.

Jukuse [nuuksudes] Ja miks?

Õpetaja. Sina ei lähe ennem koju, kui sa valmis oled.

Jukuse (vaatab meelheitlikult toas ringi; ~~da~~ siis äkilise lootusevälgahtusega). Ma mõtlen, et see kõik ei ole ~~to~~ siis. tõsi

Õpetaja. Mis ei ole tõsi?

Jukuse [endale, ^{mis} segaselt, unelevalt]. Ma ei tea reži. — Ma ei ole ju veel magama heitnud ki. Ma ^{hakkasin} algasin ju just ~~lühikesest~~ ^{lühikesest} „õhta päine“ ~~õppimist~~ — —

Õpetaja [elavalt]. Ha, lühikes! Vile see kogu ütles!

Jukuse [kes kramplikult meelde tulebada oli katunud, kõlatult]. Ma olen kõik unustanud. Ma ei oska seda.

Õpetaja [äärmiselt ärritatud]. See on tore! Selline laisklemine!! Nüüd, mu pois, jääd sa küll kinni istuma! Alguses kirjutasid ^d kirjandi „Lohm.“! Kaaskümmend lehekülge!

Jukuse [nuttes]. Kärna Lepin ütles, et 2 lehekülge!

Õpetaja [ähvardades]. Täpselt kaaskümmend lehekülge kirjutasid sa!

Juurukene [müttes]. Lehmast ma ei saa nii palju!!

Õpetaja [sõrmega lauale põrutades]. Sa kirjutasid kaaskümme lehesülge!! See on veel vähe! Ja, et kumlet^u korralikult õppinud ei ole, selle trahviks kirjutasid selle ⁵⁰ korda ära!

Juurukene [minestusele läheduses ahastuses]. Ma tahan roju!! Ma ei jää siia!

Õpetaja [Juurukest silmadega paigale naelutades]. Sa jõmpsikas! - Telline näitumine. Sa julged uida?? [Jälle sõrmega põrutades]. Sa jääd siia istuma kuni ülekohtu seni! 75 korda — ei, sellest on ^{veel} vähe — 100 korda kirjutasid sa kumlet^upe ümber!

Juurukene [suurimas ahastuses, impulsiiivselt]

Appi, appi, armas härra Lepis!!

[Peidab muernudes pea laual lebavatele kätele ja jääb nii istuma].

Õpetaja [tagant aeglaselt tagaplaanile. Florat käsi vast ja nimetissõrm Juurukese poole väleja sirutatult ja muutub rõõmselt ikka pikemaks ja pleenemaks. Üsna aeglaselt, häähäähel]

100 korda — Jo-han — nes — kumled sa mind??

[Kaob jäljetult].

4. etteaste.

[Jukukene on ixra endises asendis, vahet vahel tõmbleb ta keha hõõletuist meuksetest. Hetke on kōia taldis vaikus. Siis liigutab Jukukene end unes ja linnal seal juures oma penaali, millel ta lamas, kolinal põrandale].

Jukukene [kargab püsti]. Just nii. — Jaa, härra õpetaja! — [kiskub silmad lahti ja vaatab ringi] Mis see siis on? [õnnest meeltuna]. Ma olen ju kodus! Ta ei tohi mulle midagi teha! Ma nägin ainult und! Ah, kui rõõmus ma olen!!

[Ta leiab ennem piparkoogi, siis kirja jõuluvana^{ga}alt]. Piparkoog? Kellelt see siis on? Ja kui satub mu kiri jõuluvanale siia? Oli jõuluvana siin?

[Ta vaatlleb kirja lähemalt]. Siia on midagi alla kirjutatud, seda vaja lugeda.

[Loeb, mis jõuluvana kirjutanud on].

„Armas Jukukene, olin täna sinu ~~juures~~ pool; kuid sa magesid nagu kott. Sa kirjutasid ~~seal~~ midagi härra Lepikust — kas sa ei tahaks seda veel kord järele mõelda ja selle asemel midagi muud soovida? Kuid sa võid ka õpetaja jõuluvana^{lingiks} saada.

Kirjuta ainult, et ma teaksin selle järele toimida. Kirja võid jälle akna vahel pista. Heed ise pipar-

roogi söömiseks! Tervitades Jõulevana."

[Fuxukene tantsil kameel pärast kirjaga võõr-
tantsu]

Hurraa! Elagu jõuluvana! Lohu riigivan talle
vastuse.

[Kuna ta kirjutarbend olis, hammustab ta tugevasti.
piparkoosi; siis kirjutades, vahetsevadega lei-
„Armas Foulevana, kahju, et ma ^{mida}~~ma~~ ^{ma}~~sind~~ ^{näinud}~~sind ei~~ ^{kohtunud.}

Palun vabanda, et ma magasin. Piparkoos on
kole hea. Ja palun jätta ^{arusa} häna lepiu alles.

Ja võiksid mulle parem uisud tuua, ja kui ei
saa, siis ~~aitavad~~ ^{aitavad} ~~uue~~ (ka vanad) (linnult
ole armas, jäta mulle mu kallis härra Lepik)

Tervitades
Lindeldes Pinu Fuku bländ

[Ja paneb kirja kiiresti kokku ja tõuseb püsti, ütles käes kiri, teises piparkoog, mille küljest on hammustatud; ~~nagu vaba~~ ~~statult~~ vabanenult hinge tõmmates]

Nüüd lähen ma magama!

Löpp.

Kirjastamiskoakt.

Näidendi nimi *Lukuse ja Jämsä*
 Autori nimi
 Autori aadress
 Käsikiri saadud193..a. tagasi saadetud.....193..a.

A. Särevile lugemiseks antud "...."193..a.

Ettepanek:

Käsikiri tagasi saadud "...."193..a. (allkiri)

L. S o o n b e r g i l e lugemiseks antud "...." 193..a.

Ettepanek: *Ei sobi!*

Käsikiri tagasi saadud "...."193..a. (allkiri)

B. V o n d e r i l e lugemiseks antud "...." 193..a.

Ettepanek:

Käsikiri tagasi saadud "...."193..a. (allkiri)

Komisjoni otsus.

"....."..... 193..a. otsustas komisjon.

1. 202. 2

Handwritten signature